

RIČARDS INGREMS

KAD ATGRIEŽAS PAGĀTNE

LIETIŠKĀS
INFORMĀCIJAS
DIENESTS

IZDEVNIECĪBA

Rīga 2010

UDK 821.174-31

In 460

Ričards Ingremis
Kad atgriežas pagātne

© Ričards Ingremis, 2010

© SIA «Lietišķās informācijas dienests», 2010

Literārā redaktore: Agrita Grīnvalde

Maketētājs: Artūrs Maurāns

Vāka dizains: Artūrs Maurāns

Grāmatu nodaļas vadītāja: Rita Baroniņa-Maurāna

Vāka noformējumā izmantots:

Foto © gunnar3000 – Fotolia.com

Foto © MichaelJordan – Fotolia.com

Visas tiesības aizsargātas. Aizliegts jebkādu grāmatas daļu reproducēt jebkādā formā un veidā bez rakstiskas autortiesību turētāja atļaujas.

Iespiests tipogrāfijā «Informatīvā biznesa centrs»

Izdevējs: SIA «Lietišķās informācijas dienests»

Adrese: Graudu ielā 68, Rīgā, LV-1058

Tālrunis 67606110

Fakss 67606120

www.lid.lv

ISBN 978-9984-826-89-9

*Darbā minētās vietas, fakti, notikumi un personas ir izdomāti,
un jebkāda to sakritība uzskatāma par nejaušu.*

S A T U R S

PROLOGS	7
1. DAĻA Kad atgriežas pagātne...	13
2. DAĻA Toreiz...	33
3. DAĻA Tagad...	45
4. DAĻA Visgrūtāk ir gaidīt...	153
5. DAĻA Viņš ir tepat līdzās	157
6. DAĻA Ko darīt?	183
7. DAĻA Ja vien tā pa īstam pacenšas...	221
EPILOGS	261

P R O L O G S

Greihaundas cietuma drūmie korpusi grima tumsā. Atsevišķi prožektoru apgaismoja tikai iekšējos pagalmus un ēkas. Nakts bija ļoti skaidra un silta. Debesīs mirdzēja tūkstošiem zvaigžņu, neviens mākonis neaizēnoja to mirdzumu. Sargi apgaitā laiku pa laikam apstājās, lai palūkotos augšup. Varēja dzirdēt, kā tie satiekoties pārmij dažus vārdus un atkal aizsoļo tālāk. Šī bija viena no tām naktīm, kad gribas atrasties kaut kur tālu projām no šejienes, stāvēt jūras krastā, skatīties zvaigznēs un klausīties viļņu klusajā šalkoņā, ļaujot vieglam, sālam vējam jaukt matus. Tādās naktīs pat dežūras Greihaundas cietumā nelikās tik grūtas.

Ieslodzītais, kuru šeit pazina ar iesauku Doktors, gulēja uz šauras metāla lāviņas un pārdomāja iecerēto. Lai gan plāns jau tāpat šķita skaidrs līdz pēdējam sīkumam un katra tā detaļa bija apdomāta simtiem reižu, viņš nevarēja atļauties kļūdīties – iespēja izbēgt varēja būt tikai viena. Neveiksmes gadījumā sargi savu darbu padarīs ātri. Jo šis nebija vienkāršs cietums – šis bija Greihaundas

cietums Mičiganas štatā, paredzēts īpaši bīstamiem noziedzniekiem. Un tieši tāpēc Doktors atkal un atkal pārcilāja prātā visu, kas viņam varēja noderēt jau tuvāko stundu laikā.

Savdabīgā iesauka Doktoram tika piešķirta nevis – kā to varētu domāt – kādu īpašu medicīnisku zināšanu dēļ, bet gan sakarā ar viņa noziedzīgo tieksmju raksturu. Tā arī netika noskaidrots, kurš ir iesaukas autors, taču Detroitas un vēlāk arī visa Mičiganas štata sabiedrība labprāt to pieņēma: Doktors, kurš aizrautīgi slepkavo ārstus – tas skan!

Doktors uzskatīja, ka viņa bēgšana ir izplānota perfekti, pārdomāta līdz sīkākajām detaļām. Viņam ir visas izredzes izkļūt brīvībā. «Ja vien nenotiks kaut kas neparedzēts,» viņš domāja. «Kaut kas tāds, ko es nespēju iedomāties un tāpēc nevarēšu novērst.» Parasti gan tā arī notika un viss tika sabojāts, ja ņemam vērā detektīvromānu un filmu pieredzi, taču Doktors nekad neļāsija detektīvromānus, bet televizors šeit vispār nebija pieejams, tādēļ viņam likās, ka šoreiz viss būs kārtībā. Un kāpēc lai nebūtu? Novērojumus, uz kuriem balstījās viņa plāns, Doktors bija veicis pietiekami ilgi, lai varētu droši teikt – viss iespējamais bija aprēķināts un paredzēts. Pēc dažām stundām viņš būs brīvībā.

Doktors paskatījās pulkstenī un nepacietīgi nopūtās – laiks ritēja neciešami lēni, taču steigties nedrīkstēja un satraukties ne tik. Bēgšana varēja notikt tikai vienā – iepriekš noteiktā un rūpīgi izplānotā – laikā, un tas pat nebija atkarīgs no paša Doktora. Atlika vienīgi gaidīt, taču tieši tas pašlaik likās vienkārši neiespējami. Katra viņa ķermeņa šūna ticās skriet, bez apstājas šauties uz priekšu, cīnīties – nevis gulēt un gaidīt...

Doktors paberzēja pieri un sāka pārdomāt, ko darīs pēc tam, kad būs izkļuvis brīvībā, taču drīz vien sevi aprāva – par agru,